

Een verhaal als zovele met het gezicht van Abbie

De zachtaardige Abbie Chalgoum beschrijft zijn jonge geschiedenis vol humor

RECENSIE THEATER

Wiggele Wouda

Als jullie dit lezen, ben ik er niet meer. Het spijt me, maar het is beter zo. Zorg goed voor elkaar. Ik hou van jullie. Abbie...'

Wanneer acteur Abbie Chalgoum dit afscheidsbriefje projecteert op het achtertoneel, wordt het nog stiller in de zaal. Deze woorden, meer dan tien jaar geleden opgeschreven, krassen een voor een als scherpe nagels over een ouderwets zwart schoolbord en komen als mokerslagen binnen bij het publiek dat respectvol en nauwgezet luistert. Meer dan een uur lang. Niemand uitgezonderd.

Gelukkig is zijn zelfdodingspoging mislukt en werd hij zijn kwelgeesten uiteindelijk de baas. Maar die weg was een lijdensweg, vol leugens, drank, losbandigheid, schijngeluk en het voortdurend *pleasen* om er maar bij te horen. Bij wie? Bij wat? En vooral: waarom?

Over die kruisgang gaat zijn eerste voorstelling *Ik blijf bij je* onder de paraplu van Toneelgroep Maastricht. Daarin vertelt hij op indringende, boeiende en krachtige wijze over zijn bestaan hier in Nederland, nadat hij in 1983 emigreerde als klein jongetje van Marokko naar Venlo.

Saamhorigheid en geluk

Foto's die zijn familieverhaal onderweg begeleiden ademen een lieflijke sfeer, een indruk van saamhorigheid en geluk. Maar dat zijn slechts plaatjes. En of het nou komt door de cultuurverschillen, de invloed van het geloof of de extreem strenge en harde opvoeding van zijn dominante vader: Abbie ontspoorde.

Dat zag er eerst zo niet naar uit. Hij was succesvol, studeerde, wordt leraar op het mbo, speelt Jezus tijdens passiespelen en wordt prins Venlo tijdens het carnaval. We zien het allemaal op het doek verschijnen. Een knuffelmarokkaan die het zelfs in de politiek ver schopte.

Hij was het toonbeeld van integratie, zoals hij zelf zegt. En toch, het bleek een schijnwereld. Want de trauma's van een opvoeding met harde hand, zonder echte liefde, zonder diepe warmte, zonder kleine noch grote waarderingen halen jou op latere leeftijd toch onderuit. Hoe je het ook wendt of keert, wat je ook bereikt, wie je ook bent. De fundering voor het leven is een draagconstructie die nu eenmaal op jonge leeftijd wordt geslagen. En als die ontbreekt, rot of volledig gecorrumpeerd is moet je

later op zoek naar je eigen bestaan, je ware ik.

Vol humor

De zachtaardige Abbie Chalgoum beschrijft zijn jonge geschiedenis - vol humor overigens als antwoord op de vele vooroordelen die hij zich moest welgevallen - met een heldere

Abbie Chalgoum was het toonbeeld van integratie, zoals hij zelf zegt. En toch, het bleek een schijnwereld

pen. Soms gedoopt in onbegrip voor met name zijn egoïstische vader die zijn kinderen zwaar mishandelde, dan weer kervend in zijn eigen geweten, zijn eigen moraal. Hij stelt zich daarin zeer kwetsbaar op en dan

ontstaat er een soort spiegel in spiegel met Friedrich Nietzsches spreuk als leidraad: *Was sagt dein Gewissen? – Du sollst der werden, der du bist* (Wat zegt je geweten? Je moet worden wie je bent).

Tijdens zijn verhaal wentelt hij zich zo nu en dan in grote doeken die op de grond van het speelvlak liggen. Op blote voeten betreedt hij die kleurrijke abstracte en realistische doeken als bodem van zijn vroegere bestaan. Op het filmdoek achter zien we diezelfde verbeelding vol macht en machteloosheid. Als een ui pelt hij die doeken laag voor laag op weg naar de kern van zijn integere verhaal. Het zijn huden van weleer, die plaats maken voor zijn eigen huid die hem nu wel echte bescherming biedt, die hem wel laat zijn wie hij is zonder leugens, zonder maskers.

Zijn moeder bleef

Maar er is altijd iemand geweest bij wie hij altijd terecht kon en kan, die onvoorwaardelijk van hem hield en

Scène uit *Ik blijf bij je* van Abbie Chalgoum en Alwin Grijseels door Toneelgroep Maastricht. Foto: Ben van Duin

die hem in alles steunde. En nog. Dat is zijn moeder die dan ook altijd bij hem is gebleven.

Abbie Chalgoum is een acteur die zichzelf heeft getraind en opgeleid en die eerder zijn verhaal in boekvorm heeft beschreven samen met Alwin Grijseels. Overtuigend en inspirerend. Echter, Abbie Chalgoum doet er goed aan de nabespreking met het publiek direct na de voorstelling achterwege te laten.

Ik blijf bij je spreekt genoeg voor zichzelf, illustreert in context voldoende de ervaren pijn. En ze kondigt duidelijk aan dat praten over depressies, spreken over mishandeling, verslaving, zelfdoding, migratieachtergrond, huiselijk geweld en je uiten over angststoornissen de enige sleutels zijn om ze als trauma's te ontsluiten opdat het helingsproces haar onbelemmerde gang kan gaan.

Ik blijf bij je van Abbie Chalgoum en Alwin Grijseels door Toneelgroep Maastricht, De Lawei, 134 bezoekers